

φρένας· με φαίνεται ὅτι ἐπανελάμβανα τὰς κραυγὰς τοῦ ἀπομιμουμένη πιθηκικῶς καὶ ἡλιθίως τὰς κλίσεις τῆς φωνῆς τοῦ καὶ τοὺς σφαδασμοὺς τοῦ στήθους τοῦ· τόσον ὥστε μ' ἐνόμισε φρενοβλαβῆ, καὶ ἀνεγερθεὶς ἐντρομος ἦλθε πρὸς ἐμέ. Ἐξέλαβ' ὅτι ἤρχετο νὰ μὲ φονεύσῃ· ἔπεσα κάτω τῆς κλίνης εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτῆς κενόν· «Ἐλεος! ἀνακραζούσας, ἔλεος! δὲν θὰ τὸ εἰπῶ εἰς κἀνέναν!» καὶ ἐλιποθύμησα καθ' ἣν στιγμὴν μὲ ἤρπαζεν ὅπως μὲ ἀνασύρῃ, σπεύδων εἰς βοήθειάν μου.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Προτάσεις συμμαχίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα, καθήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, ἐποιήσατο νεῦμα εἰς τὸν δούκα νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς.

— Ἀληθῶς ἡ ἐπίσκεψίς σας, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, μοὶ ἐπροξένησε μεγάλην χαράν.

— Ἡ μάλλον ἐκπληξιν, δὲν εἶνε ἀληθές, Μεγαλειοτάτη; ἀπήντησεν ὁ δούξ. Ἄμα μὲ εἶδετε, ἀναμφιβόλως θὰ ἐσκέφθητε ὅτι οἱ κατὰσκοποι τοῦ στρατάρχου Δ' Ἀρμανιάκ καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ Ταννεγύ Δουσατέλλου θὰ ἔμαθον τὴν εἰς Παρισίους ἔλευσιν τοῦ ἀσπανδοτέρου ἐχθροῦ σας.

— Σεῖς ἐχθρός μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μειδιώσα, καὶ τὸ πιστεύετε;

— Ἀλλὰ μήπως διεξέυχθητε τὸν βασιλέα διὰ νὰ μὴ ᾔηνε ἐχθροὶ σας οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ;

— Ὁ βασιλεὺς, ὡς γνωρίζετε, ἀπώλεσεν ἤδη τὰς φρένας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τοὺς φίλους του.

— Ναί· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες περιστοιχίζουσιν αὐτόν, καὶ οἱ ὁποῖοι, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνακτᾷ ἐπ' ὀλίγον τὸ λογικόν του, τῷ ὑποδεικνύουσι καὶ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐχθρούς του.

— Δέν σας ἐννοῶ, ἐξάδελφέ μου.

— Ὡ! ναί... θὰ μ' ἐννοήσητε, Ἰσαβέλλα... Μι: μισεῖτε ὅχι τὸσον διὰ τὸ παρελθόν μου, ὅσον διὰ τὴν σύγχυσιν, τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ ἐπιφέρω εἰς τὰ σχέδιά σας...

— Δέν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὰ αἰνίγματα, τὰ ὁποῖα λέγετε, κύριε δούξ.

— Θὰ ἐξηγηθῶ λοιπὸν σαφέστερον, Μεγαλειοτάτη... Ἀκριβῶς ἦλθον δι' αὐτόν τὸν σκοπόν. Καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μάθῃτε ὅτι εἰμαι ἀνὴρ ἀληθής, στρατιώτης, καὶ οὐχὶ θηλυπρεπὴς καὶ γυναικάρεσκος.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδίασεν.

— Ομιλήσατε ἐλευθέρως, ἐξάδελφέ μου... Θὰ σας ἀπαντήσω... ὅπου καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη...

— Ἐσκέφθητε καλῶς τὴν θέσιν σας, κυρία;

— Ναί...

— Ἀλλ' ὅχι διὰ βλέμματος ἀδιαφόρου, ὡς τὸ τῶν εὐνοουμένων σας, ἀλλὰ διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ, ὡς τὸ τοῦ πρωρέως, διαρκούσης τῆς τρικυμίας.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε δούξ, ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ σκληρῶς! εἶπεν ἡ βασίλισσα ὑψοῦσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐξ ἄλλου, ἐννοεῖτε ποία εἶνε ἡ ἰδική μου θέσις;

— Καλλίστα, κύριε δούξ...

— Δαπανῶ ἀφειδῶς τὰ χρήματά μου ὑπὲρ τῶν λιμωττόντων ὑπηκόων σας, ἐνῷ οἱ περὶ ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται εἰμὴ τίνι τρόπῳ νὰ κορέσωσι τὰ ἄγρια πάθη των. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔλθῃ ἐποχή, καθ' ἣν θὰ με ὀνομάσητε προδότην, ἐπαναστάτην, δολοφόνον, ἐχθρόν τῆς πατρίδος καὶ θὰ με ὀδηγήσετε ἐνώπιον δικαστηρίου, ὅπως, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, μὲ ταπεινώσετε!.. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, ὠραία μου ἐξαδέλφη, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη νὰ καλῆτε τοὺς ἱατροὺς εἰς τὸ Λούβρον διὰ τὸν Κάρολον, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς!

— Κύριε δούξ!... ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἐγερθεῖσα καὶ κάτωχρος γενομένη διὰ τὴν βαρεῖαν ταύτην ὕβριν.

— Γνωρίζετε καλῶς, ἐξηκολούθησε σκληρῶς ὁ δούξ, ὅτι ἂν ἐπεζήτουν τὴν φιλίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου τῆς Βρετάννης, ἀμφοτέραι αἱ ἐπαρχίαι μας, βαδίζουσαι καθ' ὑμῶν, θὰ συνέτριβον εὐκόλως τὸν θρόνον σας!...

— Εἰμαι ἀκόμη βασίλισσα, κύριε δούξ!... Ἐννοεῖτε; Εἰμαι βασίλισσα!... Ὅσῳ ἰσχυρὸς καὶ ἂν ᾔσθε, πρέπει νὰ σκεφθῆτε τοῦτο...

— Βασίλισσα, εἶπατε, κυρία; εἶπεν ὁ δούξ. Ναί... εἶνε ἀληθές... εἰσθε βασίλισσα, ἀλλὰ μόνον κατ' ὄνομα, ἄνευ βασιλείου, ἄνευ λαοῦ...

— Τί λέγετε, κύριε δούξ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα πλήρης ὀργῆς.

— Σὰς εἰδοποίησα ἐκ τῶν προτέρων, κυρία, ὅτι θὰ ἦμαι σκληρὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου καὶ σὰς ἐζήτησα συγγνώμην, ὑπέλαβεν ὁ δούξ μειδίων σατανικῶς.

— Ἐμπρός, κύριε δούξ... ἐμπρός! ἐξακολουθήσατε! πρέπει ν' ἀκούσω τὰ πάντα, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀπαθῶς.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, εἰσθε βασίλισσα, τοῦτέστι πανίσχυρος... ἔτω. Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; Ὁ βασιλεὺς μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ εἰσέλθω εἰς Παρισίους, καὶ ὅμως ἐγὼ εἰς ἦλθον... καὶ ἤδη εὐρίσκομαι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Λούβρου!... ἐνώπιον ὑμῶν, ὠραία καὶ θελκτικῇ μου ἐχθρά!... καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἦλθον, ἄνευ συνοδίας... μεθ' ἐνὸς μόνου ἱπποκόμου. Καὶ γνωρίζετε διατί, κυρία; Διότι ἡ πόλις σας, οἱ Παρίσιοι, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου!

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας;

— Ναί, εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἐνα λόγον ἂν εἰπῶ, ἐξερχόμενος τῶν ἀνακτόρων σας, χιλιάδες λαοῦ θὰ ἐγερθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Ἰσως... Ἀλλ' ἂν δὲν ἐξέλθῃτε ἐνταῦθεν, κύριε; προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα πικρῶς μειδιώσα.

— Πιθανόν!... Ἀλλὰ σὰς εἶπον ἤδη, κυρία, ἐπανελάβην ὁ δούξ παραδόξως μειδίων, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον λαόν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, πιεζόμενοι καὶ καταδυναστευόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ, ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀθλίε!... εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰσαβέλλα... καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές!... Ἀλλὰ ποῦ ἄρ' ἄγε θὰ καταλήξῃ;

— Ἐρειδόμενος λοιπόν, ἐπανελάβην ὁ δούξ, ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς μου ταύτης, ἦλθον εἰς Παρισίους ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ τοῦ Λούβρου ἀνάκτορά του.

— Ὡστε ἐπεχειρήσατε τὸ ταξίδιον τοῦτο, ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα μετὰ πικρίας, ὅπως ἐννοήσω τὴν ἰσχύν σας καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου, κύριε;

— Ὅχι, κυρία. Ἦλθον ὅπως συμμετάσχητε τῆς μέν... καὶ λησμονήσητε τὴν δέ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνεσκήρτησεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εὐαρεσθήητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε μετὰ προσοχῆς, κυρία. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ὁ σύζυγός σας καὶ κυριάρχης μου, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ μείνῃ κενός...

— Ἐχῶ δύο υἱούς, κύριε. Ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς τὸν πρωτότοκον.

— Μὴ με διακόπτητε, κυρία, σὰς παρακαλῶ... αἱ στιγμαὶ εἶνε πολὺτιμοι. Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως θὰ διαλύσῃ πάντα δεσμόν. Ἐκείνου ζῶντος, ὅλα τὰ πάθη σιγῶσι· μόλις ὅμως ἀποθάνῃ, ἡ Γαλλία, ἐξηντλημένη ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, θὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐχθροῦ ἰσχυροῦ, καὶ τότε θ' ἀπολέσητε τὰ πάντα!

— Καὶ τίς εἶνε ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἐχθρός;

— Ἡ Ἀγγλία, κυρία· ἡ Ἀγγλία, ἥτις κατέλαβεν ἤδη τὴν Γιζέννην καὶ τὴν Γασκονίαν, ἡ ὁποία ἐκυρίευσεν τὴν Νορμανδίαν καὶ ἦτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατατροπώσῃ ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν.

— Εἰσθε μάντις κακῶν οἰωνῶν! κύριε δούξ. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξωμεν ὅπως ἀποφύγωμεν τοσοῦτ' ἀπεικταῖον μέλλον;

— Τί πρέπει νὰ πράξητε;...

— Ναί... Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας;

— Ἐγώ, κυρία.

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ μόνος!... Ἀκούσατε τὰς προτάσεις μου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀνακηρύξατέ με ἀντιβασιλέα καὶ οὕτω θὰ συμμερισθῶμεν τὴν δόξαν. Ὁ λέων τῆς Βουργονδίας θὰ κατασπαράξῃ τὴν λεοπαρδαλιν τῆς Ἀγγλίας, σὰς τὸ ὑπόσχομαι ἐγώ. Θὰ ἐπιβάλω σιγὴν εἰς τοὺς ἀδιακρίτους, θὰ τιμωρήσω τοὺς ἐπαναστάτας καὶ...

— Θὰ καταστήσητε τὴν Γαλλίαν ἐπαρχίαν τῆς Βουργονδίας!...

— Τί πειράζει!... ἀφοῦ θὰ τὴν κυβερνᾷτε σεῖς!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.
— Ἄν ἀρνηθῇτε τὴν πρότασίν μου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας θὰ καταλάβῃ τοὺς Παρισίους καὶ θὰ σὰς κλείσῃ εἰς τινὰ φυλακὴν τοῦ Λονδίνου.

Ἡ βασίλισσα ἐφρικίασε.

— Λοιπὸν ἀποφασίσατε, Ἰσαβέλλα... ὁ καιρὸς ἐπείγει... μὲ περιμένουν... οἱ φίλοι μου... θέλω νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς ἀπάντησιν. Λοιπὸν λέγετε...

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως, κύριε δούξ· πρέπει νὰ συμβουλευθῶ καὶ τὸν βασιλέα.

Ὁ δούξ παρετήρησεν αὐτὴν ἐκπληκτός. Ἐνόμισεν ὅτι ἀπόλεσε τὰς φρένας ἢ ὅτι περιέπαιζεν αὐτόν.

— Προσέξτε καλῶς, κυρία... Θέλετε ἴσως νὰ με περιπαίξετε.

— Ἦλθετε νὰ ἴδῃτε τὸν βασιλέα· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ναί... ἢ μᾶλλον ὑπὸ τοιαύτην πρόφασιν ἦλθον.

— Λοιπὸν ἔλθετε, κύριε δούξ, ἔλθετε... θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγώ.

Καί, ἀνοίξασα θύραν τινά, διήλθον ἀμφοτέροι αὐτὴν καὶ ἀνέβησαν κλίμακά τινά, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἑτέρα θύρα, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰσαβέλλα ὤθησεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς.

— Ἰδέτε, ἐξάδελφέ μου, εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ δούξ ἐκλινε περιέργως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε καθήμενον πλησίον κιγκλιδωτοῦ τινὸς παραθύρου, ἔχοντος τὴν θέαν πρὸς τὸν Σηκουάναν, ἄνθρωπον ἡμίγυμνόν, ἔχοντα τὴν κόμην μακρὰν καὶ λευκὴν καὶ ῥιγῶντα ἐκ τοῦ ψύχους ὑπὸ τὰ ῥακώδη αὐτοῦ ἐνδύματα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐφρικίασε.

— Πῶς! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν βασίλισσαν, ὁ δυστυχὴς οὗτος εἶνε;...

— Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι βασιλέα Κάρολον Δέκατον Ἐκτον, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ἰσαβέλλα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Κάρολος παρετήρει μετ' ἀπλανοῦς βλέμματος φορηγόν τι πλοῖον, τὸ ὁποῖον διήρχετο τὸν ποταμόν.

— Διέρχεται... ἐπιθύρῃσεν αἰφνης ὁ δυστυχὴς μετὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ ἀδυνάτου, ὁμοίας μικροῦ παιδός. Διέρχεται!... ἀναχωρεῖ ὅπως καταλάβῃ τὴν Νορμανδίαν... Κατευδίδον! καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ μου φίλοι, κατευδίδον!... Ὁ βασιλεὺς Κάρολος σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς εὐλογεῖ!... Ὁ Θεὸς διαφυλάττει τὸν βασιλέα!... Ὁ Θεὸς σώζοι τὴν Γαλλίαν...

Καὶ ὁ δυστυχὴς μονάρχης ἐξέτεινε τὰς τρεμούσας καὶ κατίσχονους χεῖράς του πρὸς τὸ πλοῖον, ἐνῶ ἀφθονα δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπανεκλείσε τὴν θύραν· ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του.

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ ἀποφασίζετε, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης. Εἰσθε ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ κατ' ἐμοῦ;

— Ὑπὲρ ὑμῶν, ἐξάδελφέ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα, ὑπὲρ ὑμῶν... καὶ κατὰ

τῶν ἐχθρῶν μου... Ἰδοὺ! σὰς δίδω τὴν χεῖρά μου ὡς ἀπόδειξιν τῆς φιλίας καὶ τῆς εὐλικρινείας μου.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ὁ δούξ φιλήσας μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ἡ βασίλισσα, εὐχαριστῶ.

Καί, ὑποκλιθεὶς ἐδαφιαίως, ἀνεχώρησεν.

— Τέλος πάντων!... ἐφώνησεν ἡ Ἰσαβέλλα πλήρης χαρᾶς.

Μεταβᾶσα δὲ πᾶραυτα εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς, ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα.

Ἡ δούκισσα τῆς Βάρης ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν θύραν.

— Αἰκατερίνη! Αἰκατερίνη! ἔλθε ταχέως!

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται ἤδη μεγάλην χαρὰν, εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Ναί, Αἰκατερίνη!... Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε εὐτυχὴς δι' ἡμᾶς...

— Πρέπει νὰ συμμερισθῶσι τὴν χαρὰν μου καὶ οἱ φίλοι μου...

— Ἀλήθεια μὴ πως ἦλθεν ὁ νέος ἐκεῖνος;

— Φεῦ! ὄχι, Μεγαλειοτάτη.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ στείλω πρὸς ἀναζήτησίν του... Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην, ὅσον οὐδέποτε, φίλων ἀφωσιωμένων καὶ γενναίων... Αὐριοῦ νὰ στείλῃς τὸν Καρλόττον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου κατοικεῖ, καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα περὶ τὸ μεσονύκτιον.

— Αὐριοῦ, Μεγαλειοτάτη;

— Ναί... αὐριοῦ.

— Ἡ διαταγὴ σὰς θὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ γράμμα, Μεγαλειοτάτη.

Μόλις δ' ἐξῆλθεν ἡ δούκισσα, ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθησε περίφροντις ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, εἶπε, μοὶ ὠρκίσθη ὅτι οὐδέποτε ἡγάπησεν.

ΙΗ'

Ἐρωσ.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς συναντήσεως τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῆς Ζολάνδης, ὁ Ζεβὰν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Μαλκράφτ καὶ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν περὶ τῆς νέας τῶν κατοικίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔμεινε μόνος, παραδεδομένος εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

— Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μία μόνη στιγμή ν' ἀλλοιωθῇ ὁλόκληρον τὸν βίον μου!... Ἡ καρδιά μου, μὴ γνωρίσασα μέχρι τοῦδε τὸν ἔρωτα, δὲν δύναται τοσοῦτον εὐκόλως νὰ κυριευθῇ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὥστε νὰ λησμονήσῃ πάντα τ' ἄλλα... Ὁρκίσθη, καὶ θὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκον μου... Ὁ ἀποδιώξω πᾶν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ ἀκολουθῶ, ἢ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ τῶν σχεδίων μου... Ὅχι!... θὰ μείνω κύριος ἐμαυτοῦ!... Ἐχω καθήκον!... Καὶ ὁμως...

Ἠγέρθη καὶ περιῆλθε μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον.

— Δὲν εἴμπορῶ τὰ κρυφθῶ ἀπὸ τὴν συνειδησίν μου... ἡ θέα τῆς νέας ἐκείνης... τὸ βλέμμα τῆς, τὸ ὁποῖον διέσεισεν ἐκ βάθους τὴν καρδίαν μου... ἡ φωνὴ τῆς... ἡ καλλονὴ τῆς... Πῶς! δὲν ἀπήντησα λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἄλλας ὥραιας γυναῖκας; Ναί... ἀλλ' οὐδεμία εἶχε τοσαύτην γοητείαν!... Μόλις τὴν εἶδον, μόλις ἤσθάνην τὸ βλέμμα τῆς εἰσδύον ἐν ἐμοί, μόλις ἤγγισα τὴν χεῖρά τῆς, ἡ καρδιά μου κατελήφθη ὑπὸ ἀγνώστου καὶ ἀτελευτήτου μαγείας!... Ζολάνδη!... Ζολάνδη!... Εἶμαι ἄθλιος!... ναί! εἶμαι ἄθλιος...

Καὶ ἐκάθησε κεκμηκῶς ὡς ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς του.

— Ὅχι! ἐπανελάβε μετὰ τινά στιγμὴν σιωπῆς, ὄχι!... εἶμαι τρελλός!... Τώρα, ὅτε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως πλησιάζει, προσπαθῶ νὰ λησμονήσω τὰ πάντα καὶ ν' ἀντλήσω ἐκ τοῦ βλέμματός τῆς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν;... Ὅχι... ὄχι! οἱ δαίμονες ὅλοι μὲ ὠθοῦσιν εἰς τοῦτο!... ἀλλ' ἐγὼ θ' ἀντιστῶ ἐναντίον ὅλων αὐτῶν... καὶ θὰ νικήσω!...

Ὁ δυστυχὴς νέος, ὁμιλῶν οὕτως, ἐλησμονεῖ ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐαισθησίαν τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς του.

Περὶ τὴν ἑσπέραν, ὁ Ζεβὰν ἐπανῆλθε πρῶτόν του δ' ἔργον ὑπῆρξε νὰ ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Χοῦμ!... εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὁ κύριος Ἐρως βλέπω ἔρριψε κ' εἰς τὰ καλὰ τὰ δίκτυα του.

Καὶ διὰ φωνῆς περιχαροῦς:

— Καλὴ ἑσπέρα, Ὀλιβιέρε, τῷ εἶπεν.

Ὁ νέος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀ! εἰσαι σύ, Ζεβὰν!...

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλήθεια, φίλε μου, δὲν ἠξέουρες τὰ νέα;

Ὁ Ὀλιβιέρος συνειθισμένος ὦν εἰς τὰς ἀστείότητας τοῦ ποιητοῦ, δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἀστετεύομαι καθόλου, ἐπανέλαβεν ὁ Ζεβὰν. Ὁ πανοσιώτατος ἀδελφός Θεόδωρος, ἡ καλλίτερον ὁ πρῶην λωποδύτης τῆς ὁδοῦ Ἀζινκούρτης, ὁ ἀξίτιμος κύριος Ἰωάννης Μαλκράφτ, ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου ἔρχομαι, εἶνε εὐνοούμενος τῆς βασιλίσσης.

— Εἰσαι τρελλός, Ζεβὰν!

— Πιθανόν! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε. Ἀλλ' εἶνε νὰ μὴ χάσῃ κἀνεὶς τὸν νοῦν του νὰ βλέπῃ ἕνα φίλον του χαίροντα τόσῃν ὑπόληψιν;

— Ἀγαπητέ μου Ζεβὰν, ἀπόψε δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν...

— Καλὰ, καλὰ!... Ἐννοῶ τί συνέβη...

— Ζεβὰν!

— Τί; θέλεις νὰ μοῦ το κρύψῃς;... Ἀδιάφορον!... ἡ εἶμαι τόσον ἀνόητος καὶ δὲν τὸ ἐννοῶ;... ἡ ὥραία μας γειτόνισσα σ' ἔχει νὰ τρελλαθῇ!... τόσο τὸ καλλίτερον, ἀδελφέ μου!... τί διάβολον! ἦτο πλέον καιρός! ἔπρεπεν ὁ νοῦς σου νὰ ἀπασχοληθῇ καὶ εἰς ἄλλα...

— 'Αρκεῖ, ἀρκεῖ, σὲ παρκαλῶ, φίλε μου.

— 'Εστω. 'Επανερχομαι λοιπὸν εἰς τὸν Μαλκράφτ. Εἶδε τὴν βασιλίσσαν, μάλιστα νομίζω ὅτι τὴν ἐξωμολόγησε... Σκληρὰ ἀνάγκη! ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ κἀνείς!... 'Η 'Ισαβέλλα τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως καὶ τῷ ἔδωκε διάφορα δῶρα διὰ τὰ φέρη εἰς τὸν ἡγούμενόν του. 'Αλλὰ γνωρίζομεν τὸν Μαλκράφτ... καὶ τι θὰ κρατήσῃ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Τί διάβολον! ὁ λύκος κ' ἂν ἐγήρασε... 'Αλλὰ νὰ σε εἰπῶ, φίλε μου, ὅπου εἶνε κατευχαριστημένος διὰ τὸ νέον του ἐπάγγελμα! Καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ μου ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του; Εἰς τὴν τιμὴν μου! χαίρω πολὺ, διότι τοῦ ἔκαμα καλὸν! Καὶ ἐπειτα, πρέπει νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τώρα, φέρεται ἀξιόλογα, ἔγεινεν ἀξίος... μοναχός.

Καὶ ὁ Ζεβὼν ἐγέλα θορυβωδῶς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐξηκολούθησε, δὲν φρονεῖς καὶ σύ, φίλε μου, ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ τόσους κόπους, πρέπει ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον;

Καί, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἐξεδύθη ταχέως, ἔθεσε τὸ ξιφὸς του ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ κατεκλίθη.

— 'Εχουν δίκαιον ὅσοι λέγουσιν, εἶπε κατακλιθεῖς, ὅτι μία καλὴ πράξις ἀνταμείβεται. 'Εκαμα νὰ μετανοήσῃ ὁ αἰσχροτέρος λωποδύτης, τὸν ὅποιον παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσω, καὶ χαίρεται μέσα ἡ ψυχὴ μου... 'Ε! θέλεις καλλιτέραν ἀνταμοιβὴν ἀπὸ αὐτὴν;

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ 'Ολιβιέρος δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Μυρίαὶ θλιβεραὶ σκέψεις ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά του καὶ ὁ νοῦς του περιστρέφετο πάντοτε εἰς τὴν Ζολάνδην.

Μόλις δὲ περὶ τὸ λυκαυγές, ἀπηυδηκῶς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀϋπνίας, ἀπεκοιμήθη... καὶ εἶδε κατ' ὄναρ τὴν Ζολάνδην.

'Αλλὰ, φεῦ! εἶδεν ὅτι ἀμφοτέροι εὗρισκοντο ἐντὸς ρύακος, πλήρους αἵματος, εἰς μεγάλην ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, ὅτι εἰς μᾶτην ἡ νέα ἐζήτει βοήθειαν... καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐδύνατο νὰ κινηθῇ, καίτοι ματαίως ἠγωνίζετο, διότι ὁ ρύαξ ἐξωγοῦτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καθιστάμενος ποταμός καὶ μετ' ὀλίγον ὠκεανός!...

Ὁ 'Ολιβιέρος ἐξύπνησεν ἔντρομος, ἀφῆσας κραυγὴν, ἥτις ἀφύπνισε τὸν Ζεβὼν.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, πηδῶν ἐκ τῆς κλίνης, μὴν ἔπαθες τίποτε, 'Ολιβιέρε;

— 'Οχι, ὀχι, ἀδελφέ μου, δὲν ἔχω τίποτε... ἐν ὄνειρον... ἐν τρομερῶν ὄνειρον!...

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ζεβὼν. Φαίνεται, θὰ ἔραγες πολὺ χθὲς τὸ ἐσπέρας... Δὲν σ' ἤκουσα νὰ φωνάζης ποτὲ εἰς τὸν ὕπνον σου.

Εἶτα δέ, πλησιάζας πρὸς τὸ παράθυρον

— Σήμερον, εἶπε, θὰ ἔχωμεν ὥραϊαν ἡμέραν, φίλε μου. Θὰ κάμω ἕνα καλὸν περίπατον μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μεγάλου 'Αγίου Γεωργίου. θὰ πληροφορηθῶ πρῶτον ἂν δὲν εἶνε μέσα ὁ Βισκοννέ, καὶ ἐπειτα θὰ ἐπισκερθῶ τὴν ἀγαπητὴν μου

'Ιακωβίαν καὶ θὰ φιλήσω τὰ ὠραῖά της χεῖρα... 'Α! μὰ τὸν Θεόν! ἔχω δύο ἡμέρας νὰ τὴν ἰδῶ καὶ θὰ τρελλαθῶ!... 'Ερχεσαι καὶ σύ. 'Ολιβιέρε;

— 'Οχι, Ζεβὼν... δὲν ἔχω διαθέσειν.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ποιητής μειδιῶν, καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ!

Καὶ ἤρξατο ἐνδυόμενος φιλοκαλῶς.

— 'Ακουσε μίαν λέξιν, 'Ολιβιέρε, εἶπε μόλις ἐνδυθείς. 'Αν κατ' εὐτυχίαν εὗρω μόνην τὴν 'Ιακωβίαν, θὰ βραδύνω νὰ ἐπιστρέψω. Λοιπὸν μὴν ἀνησυχῆς διὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε μου, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἐρωτάς σου.

Τούτου δὲ ἀναχωρήσαντος, ὁ 'Ολιβιέρος παρεδόθη εἰς τὰς συνήθεις αὐτῷ μελαγχολικὰς σκέψεις.

Καὶ ἐν πρώτοις ἀνεμνήσθη ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ περιπετειώδους βίου του. Εἶδεν, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, διελθοῦσαν ἐν θλίψεσι καὶ ἀπελπισμοῖς· ἀνεμνήσθη τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἡμέμου καὶ γαληνιαίας νεότητός του, καθ' ἣν ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδόλου καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης τοῦ θετοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῶν θωπειῶν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου Βερνάρδου Μαγξὲ καὶ τῆς συζύγου του Ζιλμέττης· ἀνελογίσθη τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐγνώρισεν αὐτῷ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του· καὶ τέλος ἐσκέφθη τὴν πρώτην του λύπην, τὸ πρῶτόν του δάκρυ, τὸν θάνατον τῶν θετῶν γονέων του.

'Αλλ' ἤδη νέον τι καὶ ἀπροσδόκητον συμβῶν, ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς ἀγγέλου προσετίθετο εἰς πάντα ταῦτα καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐτάρασσε τὸ πνεῦμά του!

'Αλλὰ ποῖαν θέσιν ἔμελλεν ἄρα γε νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ ὠραία Ζολάνδη; θὰ τὴν ἠγάπα; 'Αλλ' ἦτο ἄρα γε ἀξίος τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου, αὐτός, ὁ ἀφανής, ὁ ἄγνωστος, ὁ περιπλανώμενος, ὁ πτωχός;... Καὶ ὅμως ἠῤυχετο ἐνδομύχως νὰ τὴν ἐπανάδῃ ἀπαξ ἔτι καὶ ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν διὰ τελευταίαν φορὰν...

Βαθὺς στεναγμός διέφυγε τοῦ στήθους του.

— Ναί, ἐπανελάβε, θέλω νὰ τὴν ἐπανάδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν...

Καί, τοιαύτην ἀπόφασιν λαβὼν, ὁ 'Ολιβιέρος ἡσθάνθη ἐκυτὸν μᾶλλον ἡρεμον.

— 'Ἦδη, εἶπεν, αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα καθαρόν.

'Εγερθεὶς δὲ πᾶρτα ἔρριψε βλέμμα ἐταστικὸν πρὸς τὸν κήπον τῆς Ζολάνδης καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Διαβὰς τὴν ὁδὸν Βιέθρης ἔφθασε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα, εἶτα δ' ἐπιστρέψας δεξιόθεν, διῆλθε τὴν ὁδὸν τοῦ 'Αγίου 'Ιακώβου καὶ δι' αὐτῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ἐσπέραν. 'Ἦτο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ λυκόφωτος, καθ' ἣν ὁ ἥλιος, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν ὄρεων, ἐχρύσιζε μειδιῶν τὸ στερέωμα, οἶνοι χαίρετιζον τὸ σύμπαν.

Ὁ 'Ολιβιέρος ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ζητῶν διὰ τοῦ βλεμματός τὴν θέσιν,

ἐφ' ἣς ἐκάθητο ἡ Ζολάνδη, ὅτε τὸ πρῶτον τὴν εἶδεν.

Ὁ νέος ἐκίρτησεν.

'Ακριβῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας ἐκείνης ὑπῆρχε ἀνθοδέσμη.

— 'Ανθη, ἐπιθύρισε, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως ἔδρεψε διὰ τῶν χειρῶν της. 'Αχ! ἂν ἠδυναίμην! ἂν ἐτόλμων!... θὰ ἦσαν δι' ἐμὲ ἐνθύμιον προσφιλέας, τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ με ἐγκατέλειπεν. 'Αλλῶς δὲν θὰ ἔπραττον καὶ ἀγενῆ τινα πράξιν, διότι ἐπὶ τέλους... μοὶ ὀφείλει τὴν ζωὴν... καὶ μόνην ἀνταμοιβὴν θέλω αὐτὰ τὰ ἀνθη... Ναί... ἀλλ' ἂν αἰφνης μὲ κατελάμβανον; καὶ πρὸ πάντων ἐκείνης; τί θὰ ἔλεγε; ποῖαν πρόφασιν θὰ εὕρισκον! Τί με μέλει;... Εἶνε ἄρα γε ἐγκλημα ἂν λάβῃ τις ὀλίγα ἀνθη, τὰ ὅποια αὐρίον, μαρνανθέντα, θὰ σύρονται ἐπὶ τῆς γῆς ἀχρὰ καὶ ἄσπρα; Διὰ τί νὰ διστάζω, ἀφοῦ πλέον ὀφείλω, ἀφοῦ θέλω νὰ μὴν ἐπανάδῃ αὐτήν;

Καί, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, κατέβη πᾶρτα πρὸς τὸν κήπον διὰ τοῦ τρόπου τὸν ὅποιον ἤδη γνωρίζομεν.

Εἶτα πλησιάζας ἀκροποδητὴ τὴν ἑδραν, ἐφ' ἣς ὑπῆρχον τὰ ἀνθη, ἤρπασεν αὐτὰ μετὰ φόβου ἅμα καὶ σεβασμοῦ καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖρά της.

Καθίσας δέ, παρετῆρε μετὰ τρυφερότητος τὸν θησαυρόν του, ὅτε ἡσθάνθη τι πιέζον τὸν ὦμόν του.

'Εντρομος ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν Ζολάνδην.

'Εκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνης, ὁ 'Ολιβιέρος ἦτο ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς Ζολάνδης ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Σεῖς, ὁ ὅποιος ὀνομάζεσθε 'Ολιβιέρος, εἶπε, καὶ ὁ ὅποιος εἴσθε ὁ πατήρ μου, διατί φαίνεσθε τεταραγμένος ἐνώπιόν μου;

— Δεσποινίς...

— Καλεῖτέ με Ζολάνδην, διέκοψεν αὐτὸν ἡ νέα, ὅπως ἐγὼ σὰς καλῶ 'Ολιβιέρον, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν δυσπιστίαν πρὸς ὑμᾶς καὶ βασιζομένη εἰς τὴν τιμιότητά σας. Σὰς ἤρεσαν, φαίνεται, τὰ ἀνθη ταῦτα, τὰ ὅποια σήμερον μόνη μου ἔδρεψα!... Δὲν εἶνε βεβαίως ἀρκοῦσα ἀνταμοιβὴ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας μοὶ προσεφέρατε... οὐχ ἦττον σὰς προσφέρω αὐτὰ ἀπὸ καρδίας.

— 'Αχ! Ζολάνδη, ἀνέκραξεν ὁ 'Ολιβιέρος τρέμων ἐκ συγκινήσεως, πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ πόσον οἱ λόγοι σου μὲ καθιστῶσιν εὐτυχῇ!...

— Εὐτυχῇ!... ἐπανελάθεν ἡ Ζολάνδη, εὐτυχῇ!... διὰ τόσῳ μικρὸν πράγμα!...

— Τόσῳ μικρὸν πράγμα! ἐφώνησεν ὁ 'Ολιβιέρος. Καὶ νομίζεις λοιπὸν μικρὸν πράγμα νὰ ᾔμαι κάτοχος τῶν ἀνθῶν τούτων, νὰ ὀσφραίνωμαι αὐτά, τὰ ὅποια ἠγύγισεν ἡ χεὶρ σας καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύθη πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα σας;

'Ἡ Ζολάνδη, ἀθῶα καὶ ἄκακος, ἤκουε τοὺς θερμούς τούτους λόγους μετὰ βαθυ-

τάτης εκπλήξεως. Ἐμειδία, χαριέντως καὶ τὸ βλέμμα της, ἐκστατικὸν καὶ περιφροντι, ἐφαίνετο ἐξετάζον ἐν αὐτῇ τὸν νέον κόσμον, ὅστις πρὸ αὐτῆς διηνοίγετο.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπῶντες.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ἀγίου Βερναρδίνου ἐσήμανε τὴν ὀγδόην.

— Ὁκτὼ ὥραι ! . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος. Πόσον ταχέως ἡ ἐσπέρα αὕτη παρέρχεται ! . . . Ἦδη θὰ σοὶ ἀπευθύνω, Ζολάνδη, μίαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν παρέλειψα πρὸ πολλοῦ· μήπως σοὶ ἐπροξένησε ταραχὴν τινὰ ἢ συγκίνησιν τὸ τρομερὸν συμβάν τῆς χθεςνῆς ἐσπέρας ;

— Ὁχι, κύριε, καθόλου. . . σὰς εὐχαριστῶ . . .

— Μίαν λέξιν ἀκόμη· ἡ παρουσία μου δὲν σοὶ προϋξένησε λύπην τινὰ ἢ ἐνόηλησιν ; . . . Ἄν ὁ πατήρ σου . . .

— Αὐριον θὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Μοὶ παρήγγειλε σήμερον διὰ τοῦ ὑπρέτου τοῦ . . .

— Λοιπὸν . . . εἴμεθα μόνοι ;

— Μόνοι, κύριε . . . πλὴν τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὰς ἐπιβλέπει.

Τότε, ὑπὸ τοὺς σελαγιζοντας καὶ ὑποτρέμοντας ἀστέρας, ἤρξατο μεταξὺ τῶν δύο νέων μακρὰ συνδιάλεξις, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἤκουον χωρὶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη σικὰ νὰ διέλθῃ ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσώπου των.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐν πρώτοις διηγήθη ἀκριβῶς εἰς τὴν Ζολάνδην ὁλόκληρον τὸν βίον του, τοῦτέστι τὴν σκοτεινὴν γέννησίν του, τὴν ἀνατροφὴν του καὶ τοὺς σκοπούς του.

Ἡ Ζολάνδη ἠκροῦτο μετὰ προσοχῆς.

— Εἶνε σκληρὰ ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἀνελάβετε, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ σταθερᾶς. Ἐν τούτοις ὁ Θεός, θάττον ἢ βράδιον, τιμωρεῖ αὐστηρῶς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὰς προϋξένησαν λύπην ἀπαρηγόρητον.

— Δὲν θὰ μ' εἴπῃς τι καὶ σὺ περὶ τοῦ βίου σου ; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Τί θέλετε νὰ σας εἰπῶ, κύριε ; ἀπήντησεν αὕτη ἐρυθριῶσα, μή πως πραγματικῶς ἔζων πρὶν νὰ σας γνωρίσω ; . . .

— Ἀχ ! προσφιλῆς Ζολάνδη ! . . .

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι καθόλου τὴν μητέρα μου, ὁ δὲ πατήρ μου ὀνομάζεται Γεράρδος. Εἶναι, νομίζω, στρατιωτικὸς. Ἐχει τὸ πρόσωπον αὐστηρὸν καὶ κατηφές, ἀλλὰ τὴν καρδίαν ἀγαθὴν. Ἡ στενοχωρία καὶ ἡ μοναξιά, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπέβαλλον περιστάσεις ἀνώτεραι, ἐνέχυσαν εἰς τὴν καρδίαν μου ἀορίστους τινὰς φόβους, ἀλλ' οὐδέποτε κατεπύκρναν αὐτὴν. Τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας διέρχεται ἀναγινώσκουσα ἱερὰ τινὰ βιβλία· τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ἔχω ὡς μόνον διασκέδασιν τὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ψάλλουν, καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀναθάλλουν. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἀγνοῶ τί θὰ συνέβαινεν ἂν δὲν σας συνήντων . . . αἰσθάνομαι ὅμως ὅτι τώρα εἶμαι πλέον εὐτυχής !

Οὕτω συνδιελέχθησαν ἐπὶ πολὺ, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ νύξ ἀρκοῦντως προῦχώρησεν.

Ἄλλ' ὅτε τὸ ὥρολόγιον τοῦ ἁγίου Βερναρδίνου ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ Ὀλιβιέρος ἠγγέλησεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπὸν, Ὀλιβιέρε, θ' ἀναχωρήσῃς ; ἠρώτησεν αὐτὸν τρυφερῶς ἡ νέα.

— Ναί, ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη, ἀλλ' ὄχι μετ' εὐχαριστήσεως, σοὶ ὀρκίζομαι ! ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Καὶ θὰ σ' ἐπανιδῶ αὐριον ; . . . ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν . . . εἰς ἐκεῖνο τὸ παρὰθυρον ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε αὐριον, φίλε μου !

— Ναί, αὐριον, γλυκεῖα καὶ προσφιλῆς μου Ζολάνδη. Ἄλλ' ἂν συνέβαινέ τι ἀπροσδόκητον . . .

— Τί εἶνε δυνατόν νὰ συμβῇ ; ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε.

— Μήπως ἤξεύρω καὶ ἐγώ ; . . . Ὁταν τις ἀγαπᾷ, πάντοτε εἶνε ἀνήσυχος, Ζολάνδη . . . Δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὴν εὐτυχίαν, ὥστε φοβοῦμαι πολὺ . . . Λοιπὸν ἂν σοὶ συνέβαινέ τι ἀπροσδόκητον.

— Θὰ σε εἰδοποιῶν ἀμέσως, Ὀλιβιέρε, σοὶ ὀρκίζομαι !

— Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάττῃ καὶ νὰ σ' εὐλογῇ, Ζολάνδη, διὰ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησας !

Καί, ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς Ζολάνδης, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς εἰσῆρχετο καὶ ὁ Ζεβάν.

Ὁ ποιητὴς ἐφαίνετο περιχαρὴς ὅσον οὐδέποτε.

— Ἀ ! φίλε μου, ἀνέκραξεν, ὁ Βισκονρέ ἦτο ἀπὼν ! . . . ἀπὼν ! ἐννοεῖς ;

— Μπα ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μειδιῶν. Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν . . . ἐπέρασα, φίλε μου, μίαν ὥραν ἡμέραν μὲ τὴν Ἰακωβίαν μου ! . . . Δὲν ἤξεύρω οὗτ' ἐγὼ πόσαις φοραῖς τῆς εἶπον ὅτι τὴν ἀγαπῶ ! . . . Ἐ ! καὶ σὺ, φίλε μου, πῶς ἐπέρασες ; τί γίνονται οἱ ἔρωτές σου ;

— Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος μειδιῶν πάντοτε, εἶδον ἀπόψε τὴν Ζολάνδην, ἐκεῖ, εἰς τὸν κῆπὸν τῆς . . . Διῆλθον δύο ὥρας πηλσίον τῆς, ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς καὶ . . .

— Καί ;

— Ἐνθυμίσου καλὰ ὅ,τι σοὶ λέγω, Ζεβάν· ἡ συνάντησις τῆς νέας ταύτης, εἴτ' εὐτυχῆς εἴτε δυστυχῆς, δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω, θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου.

Ὁ Ζεβάν ἠπόρει καὶ ἐξίστατο διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ φίλου του, ἀγνοῶν τί νὰ συμπεράνῃ.

— Τί καθῆσαι αὐτοῦ καὶ ψάλλεις ; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Εἶνέ ποτε δυνατόν ἡ λιθίνῃ καρδίᾳ σου ν' ἀγαπήσῃ μὲ τὰ σωστά της ;

— Καὶ ὅμως ἀγαπῶ, Ζεβάν. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ πάγος, ὁ ὁποῖος περιεκλείετο εἰς τὴν καρδίαν μου, διελύθη εἰς ἓν βλέμμα ἐκείνης, ὅπως ὁ καιρὸς εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἐξήγησέ το ὅπως θέλεις. Ἀγνοῶ τί αἰσθάνομαι· ἀλλ' ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας μου μοὶ λέγει ὅτι εἰς

τὸν ἄγωνα, τὸν ὁποῖον ἐπεχείρησα ἐναντίον τῆς φύσεως ὅλης καὶ τῆς νεότητός μου, ἠττήθην κατὰ κράτος. Ναί, ἀγαπῶ τὴν Ζολάνδην ! . . . τὴν λατρεύω . . . Ἀκούεις ; Ζεβάν . . . αἰσθάνομαι ὅτι θὰ παραφρονήσω . . .

— Μὲ τρομάζεις, Ὀλιβιέρε ! Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ ὄρκοί σου ; Ποῦ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς σου ; . . .

— ὦ ! ἔσο ἡσυχος, φίλε μου ! δὲν ἐλησμόνησα τίποτε, οὔτε τὸν πατέρα μου, οὔτε τὸ χρέος μου !

— Καλὰ. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐπίστευε ; . . .

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Ὀλιβιέρος κινῶν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, τίς θὰ ἐπίστευε ;

— Σιγὰ ! μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα δι' αὐτὴν τὴν νέαν, ἐπανελάβεν ὁ Ζεβάν.

— Λέγε.

— Ἐνθυμίσαι τί μας εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βισκονρέ.

— Ποῖος ἄνθρωπος ; . . . Ἀ ! καλὰ . . . ἐνθυμοῦμαι.

— Δὲν ἐνθυμίσαι τὴν ἐπιμονὴν του νὰ μὴ κατοικήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν ;

— Πραγματικῶς.

— Λοιπὸν, ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος . . . ἦτο . . .

— Ποῖος ;

— Ὁ πατήρ τῆς Ζολάνδης.

— Αὐτός ;

— Μία ἀπλὴ ὑποψία εἶνε αὕτη· ἀλλὰ τέλος πάντων . . .

— Πιθανόν· ἀλλὰ τότε τί τὸν ἠμπόδιζε νὰ γνωρίσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ μυστικόν του ; Ἀλλως τε καὶ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος φίλος, ὁ ὁποῖος μὲ παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα σου μοὶ ὠρκίσθη ὅτι ἤμην ὁ υἱὸς ἐνός τῶν μᾶλλον εὐγενῶν ἱπποτῶν τῆς Γαλλίας.

— Καὶ ἐν τούτοις εἰς ὅλα αὐτά, ἐπανελάβεν ὁ Ζεβάν, ὑπάρχει μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ. Ζῶμεν εἰς κακὴν ἐποχὴν καὶ ὅλα εἴμπορεῖ τις νὰ ὑποθέσῃ. Θέλεις ν' ἀκούσῃς μίαν συμβουλὴν μου, Ὀλιβιέρε ;

— Τί ;

— Ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ· τοῦλάχιστον ἐγὼ θάμεινω.

— Καλὰ· τότε μένομεν καὶ οἱ δύο . . . Ἀλλὰ, πιστεύσέ μου, πρέπει νὰ ἤμεθα προφυλακτικοί.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ζεβάν ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν γυναικεῖαν, καλοῦσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

— Σιωπὴ ! . . . εἶπεν ἀρπάζας ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Ὀλιβιέρον, ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομά μου.

Καὶ ὄντως, ἡ αὕτη φωνὴ ἐπανελάβε : — Κύριε Ζεβάν ! . . . κύριε Ζεβάν ! . . . ἀνοίξατε, παρακαλῶ . . .

— Ἡ Ἰακωβίνα ! . . . ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ποιητὴς . . . Ἡ Ἰακωβίνα ! . . . τοιαύτην ὥραν ! . . . ἐδῶ ! . . . Τί ἄρα γε νὰ συμβαίῃ ; Καί, ταχύς, ὡς ἀστραπή, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Σ. Τ.

Ἐπεται συνέχεια.